

L.S.,

50 Jaar grafrust voor onbekende doden.

De bedoeling is uitstekend dus bezwaar heb ik hier zeker niet tegen. Wel vraag ik mij af of het gestelde doel niet in voldoende mate kan worden bereikt door te bepalen dat de begraafplaats moet zorgen dat het lijk minimaal 50 jaar beschikbaar blijft. Dan is ruimen volgens planning nog steeds mogelijk, maar -bij wetswijziging- verplicht gevolgd door een poging tot identificatie. Daarna kan het lijk

- ofwel naar de opgedoken nabestaanden

- ofwel naar (een andere plek op) de begraafplaats voor de resterende 50 jaar.

Overigens vraag ik mij af of die 50 jaar grafrust strikt worden genomen zodat het lijk 50 jaar onaangeroerd op dezelfde plek moet blijven liggen, Of mogen binnen die termijn wel identificatiepogingen worden gedaan? Anders gezegd

- Mag die grafrust worden onderbroken voor een identificatiepoging?

- Is daarvoor een opgraafvergunning nodig; en zo ja, tot wanneer?

- Moet dat lijk daarna terug naar dezelfde plek of mag het ook naar een plek die op dat moment beter uitkomt?

Overigens geldt m.i. de gedachte "hoe eerder hoe beter" ook voor de succeskans (1.) van een identificatiepoging en (2.) voor het vinden van levende nabestaanden. En later een volgende poging doen kan altijd nog.

Een vraag over MvT pg. 106:

"Er wordt geen overgangsrecht voor deze bepaling getroffen. Dat betekent dat de minimale termijn van vijftig jaar ook van toepassing wordt bij alle onbekende overledenen die op het moment van inwerkingtreding van deze bepaling reeds zijn begraven."

Wat gebeurt er als die onbekende niet op een gemeentelijke begraafplaats is begraven, maar op een bijzondere?

Betaalt de gemeente dan de meerkosten voor de (maximaal 40 jaar) onvoorziene extra grafrust?

Lichaam of lijk?

Met eerdere reageerders die het woord "lijk" prefereren ben ik het helemaal eens. Maar als dat op bezwaren stuit is "dode" misschien een bruikbaar alternatief.

Ook lijkt het mij goed om terug te keren naar de oorspronkelijke definitie van 1991: "het stoffelijk overschot van een overledene of doodgeborene". Korte toelichting daarop want wellicht meldde een ander het al eerder: "Stoffelijk overschot" omvat ook kleine fragmenten en laat dus geen ruimte voor discussie wat nog nèt wel/niet een lichaam is.

Anders gezegd: ook als slechts een klein fragment wordt aangetroffen van een zwaar verminkt lijk kan art. 76,1 WLb. toegepast, luidende: "[als] tekenen of aanduidingen van een niet-natuurlijke dood aanwezig zijn of wanneer in verband met andere omstandigheden een niet-natuurlijke dood niet uitgesloten geacht kan worden, mag het lijk niet worden vervoerd dan met verlof van de officier van justitie of een van zijn hulpofficieren."

Het bovenstaande kan ik ook anders zeggen: bloed of een vingerkootje op straat is hopelijk het gevolg van een ongelukje met een elektrische heggeschaar. Maar als U dat aantreft vlak na een explosie, dan kunt U beter voorzichtig zijn, rekening houden met art. 76, en daarnaar handelen.

Artikel 76, 3 WLb. en 22,1 Ontw. geven de OvJ de bevoegdheid crematie te verbieden, maar thans komt dat verbod niet altijd even duidelijk binnen bij begraafplaatsen en crematoria.

- Als het lijk arriveert met een verlof tot begraven/cremeren zal het op de begraafplaats

(hopelijk) wel goed zitten.

- Maar wat moet een crematorium doen als het lijk arriveert met een verlov waarop slechts "begraven" staat? Zulks bij voorkeur op een zaterdag, zon- of feestdag.
Is er een mogelijkheid te zorgen dat een crematieverbod van de OvJ wel duidelijk wordt gemaakt?

Overigens verschillen artt 76 WLb. en 22 Ontw. een beetje.

22,1 Ontw.: "In geval van aanwijzingen voor een mogelijk niet-natuurlijk overlijden"

76,1 WLb.: "Wanneer tekenen of aanduidingen van een niet-natuurlijke dood aanwezig zijn of wanneer in verband met andere omstandigheden een niet-natuurlijke dood niet uitgesloten geacht kan worden",

Die door mij onderstreepte woorden zijn vervallen en dat lijkt mij een versoepeling. Was dat de bedoeling?

Frank Mutter